

langens op te roepen. En ik zeg: Het woord van vervoering heeft geen ah's en oh's noodig.

Daar ben ik aan het fantaseeren over degelijke voorwerpen-geometrie. Zal ik het geheel bereiken, als een niets mij in verrukking brengt, als een niets het hart doet beven?

Deze overweging staat hier als het tusschen haakjes geplaatste commentaar van mijn innerlijk drama.

4.

Mijn concentratievermogen neemt de dingen in hun scherpe en intieme afzonderlijkheid op — in verband met, zoowel als los van elkaar —; de oorspronkelijke vorm der dingen in hun veelkleurigheid wordt opgeroepen in mijn geest.

De wijzer toont aan: de visie is niet meer zintuigelijk.

De windmeter, het bovenzinnelijk rad van het Lot, rust op de donkere zee, die misschien sluimert achter de vlakke, aschgrauw en scherp omljnd als de pakketbooten.

Het bovennatuurlijke Milaneesche proletariërs-huis met zijn vertikale vlakken naar voren springend, verbergt een onmetelijke stilte.

Door de verharding van den grond fluistert het luchtnet van de draadlooze telegrafie de legenden, die elk voorjaar terugkeeren.

Dit is de poëzie van dit groote en mathematische uur!

De wijde hemel is vlak, van een intense leikleur.

De strijd is op 't punt beslist te worden als in het jaar één.

De electricische mensch streeft omhoog gelijk een omgekeerde kegel. Het bovenlijf is in den vorm van een zandlooper en bestaat uit blinkende, bewegelijke, kringvormige vlakken van veelkleurig blik, die de werkelijkheid doen zien als in holle en bolle spiegels; op borst en onderlijf scherpe volumen en aan de schouders de zwarte vastgenagelde attributen met blanke lichtschitteringen.

Op hetzelfde vlak, doch meer naar achteren, rijst het verouderde beeld van mijn kindsheid; (ongenoemde, bedeesde geliefde, of engel zonder vleugels?) in de hand tennistracket en bal evenals het gummipoppetje tegenover mij aan den wand.

Nog meer naar achteren, aan den rechterkant is even zichtbaar de grafzuil, waarop misschien een inscriptie staat in 't Latijn, dat door zijn zoetvloeiendheid ons Provençaalsch lijkt. Links, evenwijdig ermee, de enorme, spookachtige, onbeweeglijke koperen visch als neergeworpen, rustend op twee eenvoudige ijzeren staven. (Of hij het museum ontvlucht is?).

Scherpe, donkere schaduwen op den grauwen grond. Het drama der verschijningen.

RÉFLEXIONS (SUITE).

PAR LE SCULPTEUR G. VANTONGERLOO.

CRÉATION.

Je disais que le point est absolu et qu'il est la force qui crée.

Le point par sa puissante volonté a donc créé la création. Si le point a créé temps et espace, il a créé deux complémentaires.